

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Gradzik

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie Z. T. S.

oskarżonego z art. 230 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 maja 2017 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Okręgowego w L.- na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt XI Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...),

1) oddala kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciąża Skarb Państwa kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K (...), uniewinnił Z. T. S. od zarzucanego czynu wypełniającego dyspozycję art. 230 § 1 k.k., polegającego na tym, że oskarżony w dniu 14 grudnia 2011 r. w P., woj. (...) powołując się na wpływ w instytucji samorządowej – Radzie Miasta K., podjął się pośrednictwa w załatwianiu sprawy zmiany w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego gminy K., polegającej na przekształceniu

przeznaczenia działki w miejscowości W. z nieruchomości rolnej na inwestycyjną, w zamian za co przyjął korzyść majątkową w kwocie 10.000,00 zł.

Apelację od tego wyroku złożył prokurator, który zarzucił:

„ 1. obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 kpk i art. 92 kpk, polegającą na ukształtowaniu przekonania o niewinności oskarżonego na podstawie niepełnego materiału dowodowego i odrzuceniu jako dowodów winy materiałów uzyskanych w trybie art. 19 ustawy o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, co w konsekwencji skutkowało uniewinnieniem oskarżonego (...), wyrażający się w błędnym i bezzasadnym przekonaniu o braku podstaw do uznania, iż ujawnione na podstawie czynności operacyjnych prowadzonych wobec oskarżonego, przestępstwo było potwierdzone wiarygodnymi informacjami, iż oskarżony miał dokonywać podobnych przestępstw wcześniej, a wszczęte wobec oskarżonego czynności operacyjne dotyczyły innych czynów, niż ten, który stał się ostatecznie przedmiotem aktu oskarżenia, co zdaniem Sądu implikowało stwierdzenie, że czyn zarzucony oskarżonemu Z. T. S. to efekt prowadzonych wobec niego czynności, a w szczególności prowokacji połączonej z wręczeniem korzyści majątkowej, zaś przeprowadzone czynności operacyjne i kontrola operacyjna nie doprowadziły do wykazania popełnienia przez oskarżonego innych przestępstw, które miałyby stać się podstawą do zainteresowania osobą oskarżonego przez służby specjalne.”

Skarżący się wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 4 października 2016 r., sygn. akt XI Ka (...), Sąd Okręgowy w L. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W kasacji od wyroku Sądu odwoławczego Prokurator Okręgowy w L. zarzucił „rażącą obrazę przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 168 a k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw z dnia 11 marca 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 437) w zw. z art. 92 k.p.k. wskutek nienależytego i niepełnego rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych podniesionych w środku

odwoławczym wywiedzionym przez oskarżyciela publicznego oraz niepełnego odniesienia się do nich w uzasadnieniu zapadłego wyroku, a w konsekwencji wyrażenia rażąco niesłusznego poglądu, że skoro w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w P. w dniu 7 kwietnia 2016 roku nie obowiązywała zmiana w zakresie treści art. 168 a k.p.k. wprowadzona ustawą j. w., to nie wiąże ona także sądu odwoławczego orzekającego po dacie wejścia jej w życie, w rezultacie czego sąd odwoławczy rażąco naruszył treść przepisu art. 168 a k.p.k. w zw. z art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. w zw. z art. 92 k.p.k., co w konsekwencji miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, powodując niesłuszne utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku opartego na niepełnym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie”, po czym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej upoważnia do skrótowego uzasadnienia tej decyzji procesowej (argument z art. 535 § 3 k.p.k.).

Uwzględnienie apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego jest możliwe tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w tym środku odwoławczym (art. 434 § 1 k.p.k.). Sąd Okręgowy nie stwierdził zarzucanej obrazę przepisów postępowania ani podnoszonego błędu w ustaleniach faktycznych. Mimo złożenia apelacji po wejściu w życie art. 168a k.p.k. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeksu postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 1 kwietnia 2016 r., poz. 437), skarga ta nie zawierała procesowego zarzutu uchybienia temu przepisowi przez jego nierozważenie i niezastosowanie. Zatem Sąd odwoławczy, ze względu na obowiązujący go zakaz *reformationis in peius*, ewentualnego uchybienia art. 168a k.p.k. nie mógł brać pod uwagę. Sąd ten słusznie ograniczył się tylko do konstatacji, że w czasie wyrokowania przez Sąd I instancji przepis ten jeszcze nie obowiązywał, więc nie mógł być w polu widzenia. Wobec tego mija się z prawdą stwierdzenie wyrażone w zarzucie kasacji, jakoby Sąd odwoławczy wyraził pogląd, że nowa treść art. 168a k.p.k. nie wiąże również tego Sądu. Sąd ów, jak wspomniano, byłby obowiązany rozważyć kwestię zastosowania zmienionego art. 168a k.p.k. w razie podniesienia

zarzutu jego pominięcia (pomimo, iż nie obowiązał w czasie wydania wyroku przez Sąd Rejonowy).

W apelacji nie tylko nie wskazano na obrazę art. 168a k.p.k., ale później, w szczególności na rozprawie apelacyjnej prokurator nie sygnalizował potrzeby rozważenia przez Sąd Okręgowy z urzędu zastosowania art. 440 k.p.k. po stwierdzeniu, że utrzymanie wyroku w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe na skutek pominięcia dyspozycji art. 168a k.p.k.

Co więcej, w kasacji, która nie kwestionowała powodu uniewinnienia oskarżonego (zob. s 4 *in princ.*) ograniczono się do zarzutu rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. z art. 457 § 3 k.p.k. „wskutek nienależytego i niepełnego rozważenia wszystkich zarzutów apelacyjnych”, nie podając, na czym te uchybienia polegały, a jedynie wskazując, że chodzi o niezastosowanie art. 168a k.p.k. W ten sposób kasacja przyznała, iż Sąd odwoławczy nie uchybił dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a tylko nie rozważył zastosowania art. 168a k.p.k. w nowym brzmieniu, chociaż takiego zarzutu nie było.

Wreszcie, w kasacji nie zarzucono Sądowi odwoławczemu naruszenia art. 440 k.p.k., pomimo że zarzut taki od dnia 15 kwietnia 2016 r., to jest od wejścia w życie wspomnianej noweli znów przysługuje stronie (zob. art. 523 § 1 k.p.k.).

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną. Kwestia wykładni i ewentualnego zastosowania dyspozycji art. 168a k.p.k. po jego nowelizacji z oczywistych powodów w niniejszym postępowaniu kasacyjnym nie aktualizowała się.